

(jfr Sö 254 **alhiltar**, Sö 260 **hakunar**, Sö 268 **runar**). Prepositionen 37—38 **at** står i så fall pleonastiskt.

Det tredje mansnamnet i inskriften, *Asbiorn*, som står på korsfoten, utan predikat och utan samband med den övriga inskriften, är säkerligen namn på runristaren. Utom Sanda-stenen har han tydligen ristat den närbelägna Högsta-stenen, Sö 265. Hans mönster är mycket enkelt, och han tillhör de tidigare runristarna på 1000-talet i Södermanland. Han brukar ännu **o**-runan i betydelsen av nasalerat **a**: Sö 266 **ontuit**, **onunt-ar**, **osbiarn**, Sö 265 **osur**. En likartad ornamentik har Broby-stenen, Sö 263, men huruvida denna verkligen är utförd av Asbjörn själv, är mera ovisst; här brukas **o**-runan som tecken för *u* (**koplauk**).

Anmärkningsvärd är **s**-runans form, med staplarna i sned vinkel mot slinglinjerna. I särskilt hög grad är det fallet med 13 och 15 **s**, mindre med t. ex. 47 **s**, som liknar **s**-runorna på Sö 265. Samma egenhet förekommer å den närbelägna Valsta-stenen, Sö 273, och på Amundes ristningar i Södertörn (se Sö 217, 229, 254). Här har också korset samma karakteristiska form. Det är därför tydligt, att Amunde lärt sin konst av den äldre Asbjörn.

267. Småhamra, Österhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 195.

Litteratur: D 8vo 12. G. Upmark, Sotholms härad 1, s. 40; Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria (1877), s. 7.

Avbildning: Dybeck a. a.

Ett fragment av en runsten, som enligt Dybeck ännu år 1854 låg »i gatan mellan Norrby och Småhamra, nära bron öfver den mellan byarne löpande rännilen . . . Detta år fördes han derifrån till Småhamra för att inläggas i grunden till en uthusbyggnad, men räddades af en dräng». Sedermera har emellertid fragmentet förkommit. Det söktes förgäves redan av Upmark och Boije. Dessa ha emellertid i Småhamra by fått uppgifter om att en sten »med krumelurer på», möjligen en annan del av samma runsten, blivit inlagd i grunden till ett fähus, men ovisst var. Enligt Boije skulle detta antagligen ha skett år 1852.

På Dybecks teckning finnas endast runorna **hulfa**, troligen början av namnet *Hol(m)fastr* (se nedan Sö 311—312).

Utan tvivel är det denna sten, som Dybeck åsyftar, då han i *Runa* (fol.) 1, s. 60 uppger, att han har funnit en runsten vid Norrby i Österhaninge sn.

268. Söderby, Österhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 131.

Litteratur: L 825, D 8vo 85. J. H. Schröder, Södermanlands Fornminnen (hs S 115 i Uppsala Universitets Bibliotek), bl. 26 (ett löst inklistrat blad, med teckning); G. Upmark, Sotholms härad 1, s. 41; S. Boije, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Schröder a. a.; Dybeck a. a.; en annan teckning av Dybeck (¹/₃ 56) i hs R 552, Uppsala Universitets Bibliotek; Upmark (ATA); Brate (ATA).

Runstenen är, enligt en anteckning i Schröders *Södermanlands Fornminnen*, »funnen d. 18. Dec. 1821 vid Söderby säteri uti Österhaninge stället Nyplogen ¹/₂ aln under jorden». Troligen har den blivit framflyttad till gården och efterhand bortglömd. Dybeck berättar (1857), att den »låg för tjugu år sedan på Söderby »trädgårdsgärde» med ristningen nedåt. En stensprängare hade borrarat ett tre tum djupt hål midt i stenen, då vid ett ytterligare slag af klubban borren